

Çiskinli payız səhəri... Leyla baxışlarını Əlidən çəkmirdi... Sanki bu ömrü yenidən yaşamaq, yenidən bir-birinə aşiq olmaq, sözsüz-səssiz sevmək istəyirdi... Qarşısında beli bükük, ixtiyar ömrünün yeganə yoldaşını sanki qoyub getməyə ürəyi gəlmirdi... “Mənsiz necə olacaq? Nə tapıb yeyəcək? Naxoşlayanda dava-dərmanını kim verəcək? Nazını kim çəkəcək? Hər gün təzyiqini kim ölçüb onu müalicə edəcək?” Fikirlər onu hətta ölüm ayağında da rahat buraxmır-

Əli!.. Ay Allah itin olum! - deyər yad elədi. Tibbi təhsil aldığına görə uşağın bu hala düşməyinin sonrasını yaxşı bilirdi... Validənin əlində xınasının rəngi getməmiş, gözlərinə rəngsiz dünyanın bulanıqlığı hopmuşdu. Həyat onu əzdicə bərkiyirdi. Əldən düşməyə haqqı yox idi Validənin... Əli də yavaş-yavaş böyüyürdü. Həyatda anladığı, anlamadığı çox şeylər varıydı.

Leyla gül üzlü balaydı. Dəniz gözlərində sanki dünya qaynayır-
dı. O qədər saf və məsum siması

lar ki... Əli gözəl rəsmlər çəkir, müsabiqələrdə qalib olurdu. İndi də Leyla onu qoruyurdu. Öz duaları, sevgisi və sədaqətiylə. Bir-birləriylə canbır qəlb idilər. Validənləri onların bu mehribanlığından fərləndirirdilər. Uşaqlara görə onlar da rəfiqə olmuşdular...

Məktəbi bitirmişdilər... Əli artıq tanınmış rəssam olmuşdu. Yenə də Leyla onunçün dünyanın ən gözəl, ən zərif çiçəyi idi... Çəkdiyi əsərlərin hər birində Leylanı xatırladan nəse olurdu... Leyla onun

Qüruba doğru Leylanın vəziyyəti yenidən ağırlaşır. Əlini Get-gedə gücsüzləşən əllərini var gücylə sıxıb ayrılma bilmirdi...

Beşinci sinifdə oxuyurdular... Leyla məktəbin bufetindən kökə alıb sinfə qayıdırdı... Qolları zəif olduğundan qapının dəstəyini çəkib açma bilmədi... Qapının arxasından “Əli, Əli!” qışqıraraq onu köməyə çağırırdı... Əlinin fikri lövhədə qalmışdı, qapıya sarı baxmırdı... Leylası son ümid kimi yenə də Əlini səsləyir, ayaqlarını döşəməyə möhkəm vururdu... Başqa əlacı yoxuydu... Birdən Əli ayaq tappılısından Leylanın qapıda olduğunu hiss elədi. Yüyürüb qapını açdı.

Get-gedə nəfəsi daralırdı... Gözlərində günəş sönürdü. “Əli, əllərimi buraxma! Məni nəalac qoyma - o günki kimi. Qapını aç, gümanım, ümidim də sənə!”- deyirdi... Ürəyinin döyüntüsü döşəmədəki taqıltiliylə həmahəng idi. Elə bil Əlini buraxsa dünyadan ayrılacaqdı... Narınca yağış yağmağa başladı...

Xatirələr... Göy rəngli, ağ xalları olan çətirin altında məktəbə qaçırdılar... Məktəbdən qaçırdılar... Əli çətiri Leyla tərəfə tuturdu... Bəzən əlcəklərini evdə unudurdu... Leyla da həmişə əlcəyini Əliyə geyindirirdi...

Yağış kəsir... Buludların arxasından göy qurşağı görünməyə başlayırdı... Deyirlər ki, iki sevən göy qurşağının altından keçsə, əbədi xoşbəxt olur. Özünü xoşbəxt hiss etmək üçün Əli dərnekədə müəllim dəyənləri yox, həmişə öz bildiklərini, istədiyini çəkirdi. Bu yaşda da uşaqlıq vərdişindən əl çəkmədi. Qutudakı son dərnəkləri də ovuclayıb uddu... Leylanın artıq soyumaqda olan əllərini tutaraq çarpayuya uzandı... Göy qurşağına doğru addımladı... Getdikcə yaşadıkları baharın son çiçəkləri solurdu... Artıq geridə qalan ömürdə məktəbin zəngi, müəllimlərin səsi, Əlinin mükafatları - çox şeylər xatirəyə çevrilirdi... Əbədiyyətə qovuşurdular... Göy qurşağı Əlinin rəng dünyasına, günəşə Leylanın sevgisinə bənzəyirdi... Qürub... Günəşin qürubu... “Əllərini buraxmadım, Leyla!”

■ Xanım AYDIN

ƏLLƏRİMİ BURAXMA

heKaya

di. Gözündə o həmin məktəbli oğlan, özü də həmin o məktəbli qız idi. Birinci sinif, həyacan, ürək döyüntüsü... Hər şey xatirindəydi...

“Uşaqlar, sizi təbrik edirəm, artıq məktəbli olmusunuz! Məktəbdə oxumağı, yazmağı öyrənəcəksiniz!” - müəllimə əl hərəkətləri və möhkəm səslə nitqi qüsurlu uşaqları salamladı. Şagirdləri bir-birləriylə tanış elədi Elə ilk gündən Əli Leylanın qoruyucu mələyi oldu. Onu hamıdan qoruyur, kimsənin onun xətrinə dəyməsinə icazə vermir, qayğısına qalırdı.

Əli anadan olanda bütün nəsillərin sevinmişdi. Gözəl uşaq idi. Validənlərinin ilki, nəsillərin gözünün ağrı-qarası idi. Hər şey çox yaxşıydı... Və bir gün Əli səse-küyə qığıldamırdı. “Əli! Əli! Əliiiiiii!” - Validə körpəni çağırmağa başladı. Uşaq səse baxmırdı. “Əli! Aaaay Əli!”... Yenə də qığıldamırdı. Möhkəm əl çaldı, oyuncaqları bir-birinə möhkəm vurdu ki, səse diksinsin. Əli heç nəyə əhəmiyyət vermədən öz əlində qığıldayırdı. Gözlərinə qaralıq çökdü! Ananın yer ayaqlarının atından qaçdı. Oğlum... “Ay Allah! Axı niyə?! Niyə mənim balam?! Əli! Əli! Nolar, mənə bax!

vardı ki... Onu sanki bir mələk göylərdən qanadlarında yerə endirmişdi. Çiçək ətirli idi. O da böyüyürdü... Bir təbib, bir həkim, bir pir, bir ocaq qalmamışdı ki, validənləri aparmasın. Amma nə fayda...

Bəlkə də belə olmalıymış... Bəlkə də tale onları qovuşduracaqdı deyər belə olmalıymış... İllər ötürdü... Bir sinifdə oxuyurdular. Bir-birlərini qarğadili sözlər, işarələr, hətta baxışları elə gözəl anlaşırdı-

rəng dünyası, çəkmək istədiyi yeganə əsər idi... Leyla da Əlisiz qala bilmirdi... Öyrəşmişdilər... Arada bir-birlərindən küs gəzdikləri də olurdu... Amma elə bircə baxışdan barışırdı, küsülüb qalmağa tablaya bilmirdilər... Evləndilər... Əvəzsiz günlər yaşadılar. O sevgi, o xoşbəxtlik hər adama nəşib olmurdu... Həyatları Əlinin rəng dünyasının rəngində idi: Al-əlvan, dolğun, parlaq...